

WINSTON CHURCHILL: Z mého života

Bití rákoskou podle etonského vzoru bylo významnou součástí vyučovacího procesu. Ale přesto jsem si jist, že žádný student v Etonu a jistě ani v Harrow nebyl za mých škoních let vystaven tak krutému bití, jaké tento ředitel běžně uštědřoval malým chlapcům, kteří byli vydáni do jeho péče a moci. Krutost tohoto bití přesahovala vše, co by se tolerovalo v jakékoli polepšovně podléhající ministerstvu vnitra. Později jsem se dočetl o faktech, jež mi pravděpodobně ozřejmila tyto jeho sklony. Dvakrát třikrát za měsíc se musela celá škola shromáždit v knihovně a jeden, případně více provinilců bylo dvěma staršími představiteli žáků odvedeno do přilehlé místnosti a tam byli řezáni, dokud z nich netekla proudem krev, zatímco ostatní žáci seděli, třásli se hrůzou a poslouchali výkřiky obětí.

Přiměl bych všechny, aby se učili nejdív anglicky a teprve pak bych těm chytrým dovolil, aby se za odměnu učili latinsky a pro potěšení řecky. Ale bít rákoskou bych je nechal jen za jedinou věc – za to, že neumějí anglicky. A za to bych je řezal pořádně!